Scrisoare către cititorul creștin

Către cititorul creștin

"După cum nu putem decât să deplângem cu durere în suflet mulțimea de erori, blasfemii și tot felul de profanități care în această din urmă epocă, ca un potop puternic, au năpădit această națiune, tot astfel, printre alte păcate variate care au contribuit la deschiderea porților tuturor acestor nelegiuiri, nu putem să nu considerăm nefolosirea instrucției familiale ca fiind una dintre cele mai mari."

"Cei doi mari stâlpi pe care se înalță împărăția lui Satan și prin care este susținută sunt ignoranța și eroarea; primul pas al eliberării noastre din această sclavie spirituală constă în aceea să ni se deschidă ochii și să ne întoarcem de la întuneric la lumină, *Fapte 26:18*."

"Este un spectacol neplăcut să contempli oamenii ca niște prunci în cunoaștere; și cât de nepotriviți sunt să îi învețe pe alții, cei care au nevoie ei înșiși să fie învățați care sunt primele principii ale oracolelor lui Dumnezeu, *Evrei 5:12*..."

"Cunoașterea este o realizare atât de dorită, încât chiar demonii n-au cunoscut o momeală mai atrăgătoare pentru a-i ispiti pe primii noștri părinți decât rodul pomului cunoașterii: *Astfel veți fi ca niște dumnezei, cunoscând binele și răul*."

"Înțelegerea este călăuza și cârmaciul întregului om, acea facultate care se află în pupa sufletului; dar după cum cel mai experimentat călăuză se poate rătăci în întuneric, tot așa poate face și înțelegerea, când îi lipsește lumina cunoașterii: Fără cunoaștere mintea nu poate fi bună, *Proverbe 19:2*; nici viața

bună, nici starea veșnică sigură, *Efeseni 4:18*. *Poporul Meu este nimicit din lipsă de cunoaștere*, *Osea 4:6*."

"Este obișnuit în Scriptură să se pună profanitatea și tot felul de erori pe seama ignoranței. Bolile trupului își au adesea originea în dezechilibrele capului, și excesele în practică, în erorile de judecată; și, într-adevăr, în orice păcat este ceva atât de ignoranță, cât și de eroare la bază: căci dacă păcătoșii ar ști cu adevărat ceea ce fac atunci când păcătuiesc, am putea spune despre fiecare păcat ceea ce Apostolul spune cu privire la marele păcat: Dacă L-ar fi cunoscut, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei; dacă ar ști cu adevărat că orice păcat înseamnă a provoca gelozia Domnului, a proclama război împotriva cerului, a-L răstigni din nou pe Domnul Isus, a aduna mânie pentru sine însuși pentru ziua mâniei; și că, dacă sunt vreodată iertați, nu trebuie să fie cu un preț mai mic decât sângele Său; cu greu ar fi posibil ca păcatul, în loc să seducă, să nu înspăimânte, și în loc să ispitească, să nu îngrozească."

"Este una dintre șiretlicurile și metodele principale ale lui Satan să înșele oamenii ca să păcătuiască: astfel a prevalat împotriva primilor noștri părinți, nu ca un leu, ci ca un șarpe, lucrându-și dușmănia sub o aparență de prietenie și ispitindu-i la rău sub o aparență de bine; și astfel și-a dus la îndeplinire tot timpul planurile sale de întuneric, transformându-se într-un înger de lumină, făcând ca sărmanii oameni înșelați să se îndrăgostească de mizeriile lor și să îmbrățișeze propria lor distrugere."

"Un antidot excelent împotriva oricărui fel de erori este să fii întemeiat și așezat în credință: persoanele nefixate în adevărata religie sunt foarte receptive la cea falsă; și cei care nu au deloc cunoaștere spirituală se transformă ușor în orice. Norii fără apă sunt împinși dintr-o parte în alta de orice vânt, și corăbiile fără balast sunt expuse violenței oricărei furtuni."

"Dar, din nefericire, putem spune despre religia majorității oamenilor ceea ce eruditul Rivet spune despre erorile părinților:

„Nu erau atât de mult propriile lor erori, cât erorile timpurilor în care trăiau". Astfel, majoritatea oamenilor își adoptă religia, nu mai bine decât turcii și papistașii o adoptă pe a lor, pentru că este religia timpurilor și locurilor în care trăiesc; și ceea ce adoptă ușor, abandonează cu aceeași ușurință."

"Pământul nu are nevoie de altă moașă pentru a produce buruieni decât neglijența mâinii plugarului de a le smulge; aerul nu are nevoie de altă cauză de întuneric decât absența soarelui; nici apa de răceală decât depărtarea ei de foc; pentru că acestea sunt produsele genuin ale naturii."

"Dacă sufletul, așa cum unii filosofi și-au închipuit în zadar, ar veni în lume ca o „tabula rasa", o simplă hârtie albă, pe care nu este scris nimic, nici pete, ar fi în mod egal receptiv față de bine și de rău, și nu mai reticent față de unul decât față de celălalt; dar cu cât este mai rea starea lui dacă Scriptura tace: experiența oricărui om o manifestă în mod evident."

După cum nu putem decât să deplângem cu durere în suflet mulțimea de erori, blasfemii și tot felul de profanități care în această din urmă epocă, ca un potop puternic, au năpădit această națiune, tot astfel, printre alte păcate variate care au contribuit la deschiderea porților tuturor acestor nelegiuiri, nu putem să nu considerăm nefolosirea instrucției familiale ca fiind una dintre cele mai mari.

Cei doi mari stâlpi pe care se înalță împărăția lui Satan și prin care este susținută sunt ignoranța și eroarea; primul pas al eliberării noastre din această sclavie spirituală constă în aceea să ni se deschidă ochii și să ne întoarcem de la întuneric la lumină, *Fapte 26:18*.

Cât de mult ar putea contribui eforturile serioase ale părinților și învățătorilor evlavioși la condimentarea timpurie a anilor gingași ai celor care sunt sub supravegherea lor, este în mod abundent

evident, nu numai prin influența lor specială asupra lor, în ceea ce privește autoritatea lor asupra lor, interesul lor față de ei, prezența continuă cu ei și oportunitățile frecvente de a le fi de folos; ci și prin efectele triste pe care, prin experiență lamentabilă, le găsim ca rod al omiterii acestei datorii.

Ar fi ușor să înfățișăm înaintea voastră un nor de martori, a căror practică a fost nu numai o laudă eminentă a acestei datorii, ci și o serioasă îndemnare la ea.

Ca Abel, deși mort, ne vorbește prin exemplul său ca să imităm credința lui, *Evrei 11:4*, etc.; tot așa fac exemplele lui Avraam, ale lui Iosua, ale părinților lui Solomon, ale bunicii și mamei lui Timotei, ale mamei lui Augustin, a cărei grijă era atât să îngrijească sufletele, cât și trupurile celor mici ai ei; și după cum efortul ei a fost mare, succesul ei nu a fost deloc neînsemnat.

Nu ar trebui să ne închipuim că este mai presus de o impertinență, în această amiază a evangheliei, să informăm sau să convingem cu privire la o datorie atât de expres poruncită, atât de frecvent îndemnată, atât de înalt încurajată și atât de eminent recunoscută de Domnul în toate veacurile cu binecuvântarea Sa, dacă n-ar fi pentru faptul că trista noastră experiență ne spune că această datorie nu este cu nimic mai puțin necesară decât este de neglijată în ultima vreme.

Pentru a restabili această datorie la observarea ei cuvenită, îngăduiți-ne să sugerăm acest dublu sfat.

Primul sfat se referă la căpeteniile de familie cu privire la ei înșiși; ca, după cum Domnul i-a așezat într-un loc superior față de restul familiei lor, să se străduiască cu toată înțelepciunea și înțelegerea spirituală să fie și deasupra lor.

Este un spectacol neplăcut să contempli oamenii ca niște prunci în cunoaștere; și cât de nepotriviți sunt să îi învețe pe alții, cei care au nevoie ei înșiși să fie învățați care sunt primele principii ale oracolelor lui Dumnezeu, *Evrei 5:12*...

Cunoașterea este o realizare atât de dorită, încât chiar demonii n-au cunoscut o momeală mai atrăgătoare pentru a-i ispiti pe primii noștri părinți decât rodul pomului cunoașterii: *Astfel veți fi ca niște dumnezei, cunoscând binele și răul*.

Când lui Solomon i s-a arătat acea favoare a Domnului, fiind lăsat să aleagă singur ce să ceară, n-a cunoscut o milă mai mare de cerut decât înțelepciunea, *1 Regi 3:5,9*.

Înțelegerea este călăuza și cârmaciul întregului om, acea facultate care se află în pupa sufletului; dar după cum cel mai experimentat călăuză se poate rătăci în întuneric, tot așa poate face și înțelegerea, când îi lipsește lumina cunoașterii: Fără cunoaștere mintea nu poate fi bună, *Proverbe 19:2*; nici viața bună, nici starea veșnică sigură, *Efeseni 4:18*. *Poporul Meu este nimicit din lipsă de cunoaștere*, *Osea 4:6*.

Este obișnuit în Scriptură să se pună profanitatea și tot felul de erori pe seama ignoranței. Bolile trupului își au adesea originea în dezechilibrele capului, și excesele în practică, în erorile de judecată; și, într-adevăr, în orice păcat este ceva atât de ignoranță, cât și de eroare la bază: căci dacă păcătoșii ar ști cu adevărat ceea ce fac atunci când păcătuiesc, am putea spune despre fiecare păcat ceea ce Apostolul spune cu privire la marele păcat: Dacă L-ar fi cunoscut, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei; dacă ar ști cu adevărat că orice păcat înseamnă a provoca gelozia Domnului, a proclama război împotriva cerului, a-L răstigni din nou pe Domnul Isus, a aduna mânie pentru sine însuși pentru ziua mâniei; și că, dacă sunt vreodată iertați, nu trebuie să fie cu un preț mai mic decât sângele Său; cu greu ar fi posibil ca păcatul, în loc să seducă, să nu înspăimânte, și în loc să ispitească, să nu îngrozească.

Este una dintre șiretlicurile și metodele principale ale lui Satan să înșele oamenii ca să păcătuiască: astfel a prevalat împotriva primilor noștri părinți, nu ca un leu, ci ca un șarpe, lucrându-și dușmănia sub o aparență de prietenie și ispitindu-i la rău sub o

aparență de bine; și astfel și-a dus la îndeplinire tot timpul planurile sale de întuneric, transformându-se într-un înger de lumină, făcând ca sărmanii oameni înșelați să se îndrăgostească de mizeriile lor și să îmbrățișeze propria lor distrugere.

Un antidot excelent împotriva oricărui fel de erori este să fii întemeiat și așezat în credință: persoanele nefixate în adevărata religie sunt foarte receptive la cea falsă; și cei care nu au deloc cunoaștere spirituală se transformă ușor în orice. Norii fără apă sunt împinși dintr-o parte în alta de orice vânt, și corăbiile fără balast sunt expuse violenței oricărei furtuni.

Dar cunoașterea pe care o recomandăm în mod special nu este o cunoaștere cerebrală, o simplă speculație; aceasta poate fi în cel mai rău dintre oameni, mai mult chiar, în cea mai rea dintre creaturi, chiar demonii, și aceasta într-o asemenea eminență, încât cel mai bun dintre sfinți nu poate atinge în această viață de neperfecțiune; ci o cunoaștere lăuntrică, savoroasă, o cunoaștere a inimii, așa cum era în acel martir care, deși nu putea să dispute pentru Hristos, putea să moară pentru El. Acesta este simțul spiritual și sentimentul adevărurilor divine despre care vorbește Apostolul, *Evrei 5:14*, a avea simțurile exersate, etc.

Dar, din nefericire, putem spune despre religia majorității oamenilor ceea ce eruditul Rivet spune despre erorile părinților: „Nu erau atât de mult propriile lor erori, cât erorile timpurilor în care trăiau". Astfel, majoritatea oamenilor își adoptă religia, nu mai bine decât turcii și papistașii o adoptă pe a lor, pentru că este religia timpurilor și locurilor în care trăiesc; și ceea ce adoptă ușor, abandonează cu aceeași ușurință.

În timp ce gustul lăuntric și bucuria de lucrurile lui Dumnezeu este un excelent conservant pentru a ne menține fermi în timpurile cele mai instabile, principiile corupte și neplăcute au un mare avantaj asupra noastră, față de cele spirituale și sănătoase; primele sunt potrivite pentru natura coruptă, cele din urmă sunt contrare; primele apar de la sine, cele din urmă se produc nu fără o

industrie dureroasă (cum afirmă Rivet. Crit. Sacr. Rivet. Crit. Sacr. 3).

Pământul nu are nevoie de altă moașă pentru a produce buruieni decât neglijența mâinii plugarului de a le smulge; aerul nu are nevoie de altă cauză de întuneric decât absența soarelui; nici apa de răceală decât depărtarea ei de foc; pentru că acestea sunt produsele genuin ale naturii.

Dacă sufletul, așa cum unii filosofi și-au închipuit în zadar, ar veni în lume ca o „tabula rasa", o simplă hârtie albă, pe care nu este scris nimic, nici pete, ar fi în mod egal receptiv față de bine și de rău, și nu mai reticent față de unul decât față de celălalt; dar cu cât este mai rea starea lui dacă Scriptura tace: experiența oricărui om o manifestă în mod evident.

Căci cine este acela care cunoaște ceva din propria sa inimă și nu știe că insinuările lui Satan au un acces atât de ușor și liber în inimile noastre, încât cea mai mare veghere a noastră este prea mică pentru a ne păzi de ele? În timp ce mișcările Duhului lui Dumnezeu sunt atât de neacceptabile pentru noi, încât cea mai mare sârguință a noastră este prea mică pentru a ne deschide inimile ca să le primim.

Prin urmare, excelența, necesitatea și dificultatea adevăratei înțelepciuni trebuie să trezească în voi un efort proporțional cu realizarea ei; mai presus de toate, instruiți-vă, *Proverbe 4:7*; și căutați înțelepciunea ca pe comorile ascunse, *Proverbe 2:4*. Aceasta vă privește mult pe voi înșivă.

Al doilea sfat al nostru se referă la căpeteniile de familie, cu privire la familiile lor.

Ceea ce s-a spus deja, deși privește pe orice creștin particular care are un suflet de îngrijit; totuși, îndoit, îi privește pe părinți și pe cei care au autoritate, deoarece ei înșiși și alții au de îngrijit: sunt unii care, din ignoranța lor, nu pot; alții, din lenea lor, nu vor să împlinească această datorie. Celor dintâi le propunem metoda lui

Iosua, care a început mai întâi cu el însuși și apoi s-a ocupat de familia sa. Celor din urmă doar le vom sugera ce întâlnire teribilă vor avea acei părinți și responsabili în ziua cea mare, cu copiii și subordonații lor, când toți cei care erau sub supravegherea lor nu numai că îi vor acuza, ci le vor imputa eșecul lor etern.

Niciodată nici o epocă a Bisericii nu s-a bucurat de ajutoare atât de alese ca a noastră. Fiecare epocă a evangheliei a avut crezurile, mărturisirile, catehismele și breviarele și modelele de teologie care au fost în mod singular folositoare. Astfel de forme de cuvinte sănătoase (deși în aceste zile sunt denigrate) au fost în uz în Biserică de când Dumnezeu Însuși a scris Decalogul, ca un rezumat al lucrurilor care trebuie făcute; și Hristos ne-a învățat acea rugăciune a Sa, ca un îndreptar a ceea ce trebuie cerut. Cu privire la utilitatea unor astfel de sisteme prescurtate, s-a spus deja atât de mult de către un erudit divin al acestei epoci, încât este suficient pentru a-i satisface pe toți cei care nu sunt hotărâți să rămână nemulțumiți.

În ceea ce privește excelența particulară a acestor tratate care urmează, judecăm de prisos să menționăm eminentele mărturii pe care le-au dat persoane de o valoare recunoscută, în ceea ce privește judecata, învățătura și integritatea lor, atât în țară cât și în străinătate, pentru că ele însele au vorbit atât de mult despre propria lor laudă; aurul nu are nevoie de lac, nici diamantele de vopsea: îngăduiți-ne doar să vă spunem că nu putem să nu considerăm o milă eminentă să ne bucurăm de ajutoare ca acestea (Dr. Tuckney în Predica sa pe *2 Timotei 1:13*).

Este obișnuit în aceste zile ca oamenii să vorbească de rău despre lucruri pe care nu le cunosc; dar dacă cineva este stăpânit de gânduri meschine despre aceste tratate, doar îi vom da același sfat pe care Filip i-l dă lui Natanael: *Vino și vezi, Ioan 1:46*. Nu este puțin avantajul pe care cititorul îl are acum, prin adăugarea Scripturilor în întregime, prin care cu puțin efort poate trage mai mult folos, pentru că cu fiecare adevăr se poate contempla temelia lui în Scripturi. Și, într-adevăr, având în vedere ce Babel de opinii,

ce confuzie stranie de limbi, este astăzi printre cei care profesă să vorbească limba Canaanului, nu există persoană inteligentă care să nu concluzioneze că sfatul profetului este deosebit de potrivit pentru o epocă ca aceasta, *Isaia 8:20*, *La lege și la mărturie; dacă nu vorbesc potrivit acestui cuvânt, este pentru că nu este lumină în ei*. Dacă venerabilii și erudiții compozitori ai acestor tratate următoare au fost dispuși să-și ia osteneala de a anexa dovezi din Scripturi la fiecare adevăr, este pentru ca credința oamenilor să nu fie zidită pe dictatele oamenilor, ci pe autoritatea lui Dumnezeu; de aceea acum s-au luat unele măsuri considerabile pentru a transcrie acele Scripturi; în parte pentru a evita acel mare inconvenient (în care toate edițiile anterioare, cu excepția celei latine, au abundat, spre mare perplexitate și descurajare a cititorului) și citarea eronată a Scripturilor, putând cel mai neînsemnat cititor, având cuvintele complete, să rectifice orice eroare care ar putea fi în tipograf la citarea locului particular; în parte, pentru a evita neplăcerea de a apela la fiecare dovadă, care nu poate fi decât foarte mare; în parte, pentru a ajuta memoria acelora care sunt dispuși să-și ia osteneala de a apela la fiecare dovadă, dar care sunt incapabili să rețină ceea ce citesc; și în parte, pentru ca aceasta să poată servi ca un loc comun al Bibliei, deoarece diversele pasaje ale Scripturilor, care sunt împrăștiate de sus până jos în Cuvânt, sunt în această carte reduse la propriul lor capitol și, prin urmare, dau lumină fiecăruia dintre ele.

Avantajele, după cum vedeți, ale acestui proiect, sunt multe și mari; calea către cunoașterea spirituală este făcută astfel mai ușoară, și ignoranța acestei epoci mai de neiertat. Prin urmare, dacă este în tine vreo scânteie de dragoste de Dumnezeu, nu te mulțumi ca vreunul dintre ai tăi să fie ignorant față de Acela pe care tu atât de mult Îl admirezi, nici ca să fie cineva care să-L urască pe Acela pe care tu atât de mult Îl iubești. Dacă este vreo compasiune pentru sufletele celor care sunt sub îngrijirea ta, dacă este vreo considerație pentru credincioșia ta în ziua lui Hristos, dacă este vreun respect pentru generațiile viitoare, străduiește-te să semeni aceste semințe de cunoaștere, care pot crește în

vremurile ulterioare. Să fiți credincioși în aceasta, este rugăciunea fierbinte a,

Henry Wilkinson D.D. A.M.P.

John Fuller

Edward Perkins

Richard Kentish

James Nalton

Ralph Venning

Alexander Pringle

Roger Drake

Thomas Goodwin

Jeremiah Burwell

William Wickins

William Taylor

Matthew Pool

Joseph Church

Thomas Watson

Samuel Annesley

William Bates

Has. Bridges

John Jackson

Thomas Gouge

John Loder

Samuel Smith

John Seabrooke

Charles Offspring

Francis Raworth

Samuel Rowles

John Peachie

Arthur Jackson

William Cooper

John Glascock

James Jollife

John Cross

William Jenkin

Leo. Cooke

Obadiah Lee

Samuel Clerk

Thomas Manton

John Sheffield

Samuel Slater

Thomas Jacomb

Matthew Haviland

William Whitaker

George Griffiths

William Blackmore

© 2026 Westminster 1647 :: https://westminster1647.com/ro/correo